

Németh István Péter

Áldomás egy csobánci kályhacsempére

(XVII. század)

Várudvar földje alól fényre került négyszögü mázas kályhafiók,
Közepében hogy enyhülni lásd, szigorú Öreg-Isten,
Sarkaiban egy-egy picic puttó-fő domborul,
Körbekeríngel akárha künn mindenik évszak.

Fürtjeikből homlokuk legközepére hull le a négy tincs.
Ennél egymáshoz csak az agyaggal összetapasztott cserépsor
Illeszkedett szabályosabban. Mert lobbant kályhában a borág,
Tőle csak úgy pattogtak a cserfahasábok, és lángnyelvek
Nyalogattak vérpirosra akác-hasábokat, s mindeneket fölemésztett
A Gyulaffy kisasszonyok bokrairól tört orgonavessző.

Így duruzsolt elégedetten az égetett agyag bendője, amíg
Csobánc fölött bakonyalji szelek füttyörésztek Mindszentre már
Hűvösen az alkonyi mennyben. Lantos vén Sebő deák
Meszesedő csontjait is emitt melengette a tűz, mielőtt
Nekivágott volna utolsó útjának Sárvárra a dalnok.

Forróbb lett itten a zöld cserép valamennyi kánikulás napsütte
Kőpadnál, mikor az emberi szemnek egybeolvad vakító fehérén
A hősi emlékoszlopok homlokírása – – –

Hát hozz levendulaillatos abroszt, végy pörkölt diszeli dióból,
S tölts somlyai bort avagy badacsonyi kéknyelűt, szürkebarátot,
Aztán hagyd, hogy helyetted veritékezzenek csak az ablakok.